

แต่งงานกันมาแค่นี้ไม่นาน
โลกทั้งใบไม่ใช่ของฉันคนเดียวแล้ว

ฉันยืนมองตัวเองในกระจกแล้วรู้สึกหัวโนหัวนิดหน่อยทั้งที่ปกติฉันได้ชื่อว่าเป็นหญิงมั่นมากมาคนหนึ่งที่เคยแหละ เรื่องของเรื่องที่ทำให้ฉันหัวโนหัวนิดก็เพราะแม่เพื่อนสาวปากดีที่สวยน้อยกว่าฉันมากมายซึ่งเพิ่งเดินทางกลับมาจากอเมริกาหลังจากที่บริษัทส่งตัวไปดูงาน จีบปากจีบคอทักฉันตอนมาเยี่ยมลูกชายที่เพิ่งลืมนานว่า

‘แกคลอดลูกตั้งเกือบสองเดือนแล้ว น้ำหนักยังไม่ลงอีกหรือ’

อยากจจะร้องไห้เป็นภาษาสุกร ทั้งที่เคื่องเพื่อนมากๆ แต่ตอบโต้ไม่ได้เพราะมันพูดเรื่องจริง ทำได้เพียงยิ้มมึนๆ อย่างเคยก่อนตอบไปว่า

‘สามีบำรุงดีนะ กลัวลูกได้นมไม่มีคุณค่าทางอาหาร’ กะว่าเจอคำตอบนี้เพื่อนสาวที่ทำเรื่องจองคานทองขนาดใหญ่เอาไว้จะหุบปากลงได้ แต่คนขี้จจอย่างเพื่อนสาวที่ไม่สวยเท่าฉันตอกมาอีกดอก

‘ลูกกินนมแกด้วยหรือ ตายแล้ว’ พูดถึงตรงนี้เพื่อนสาวปากไม่ดียกมือเหยียดขึ้นชนทาบอกคัพเอลบแล้วพูดต่อ ‘ทั้งอ้วน ทั้งนมยาน สามีแกต้องหนีไปมีกิ๊กเร็วๆ นี่แน่’

ฟังแล้วอยากหนีไปคว้าผ้าอ้อมสำเร็จรูปที่ลูกชายตัวกลมเพิ่งอึ

เหลืออยู่ยไว้เต็มแผ่นขึ้นมามาสักหน้าแม่เพื่อนช่างจ้อเสียดจริงๆ ของรับขวัญลูกที่เอามาฝากก็ไม่ถูกใจ แถมยังพูดจาไม่ชวนบันเทิงอีกต่างหาก

‘แกไม่รู้อะไร นมแม่มีคุณค่ามากที่สุดกับลูกน้อย และไม่ได้ทำให้หน้าอกแม่หย่อนยานด้วย หลังลูกหย่านมเราก็บริหารร่างกายดีๆ สรีระก็จะกลับมาสวยงามเหมือนเดิม เผลอๆ ดีกว่าเดิมด้วยเพราะอ้อมขึ้นมามากเป็นนิ้ว การไม่ให้ลูกกินนมแม่เป็นความคิดที่ผิดมากๆ แก่รู้ไหมลูกกินนมแม่ลดการเกิดมะเร็งเต้านมได้ด้วยนะแก’ ไม่อยากจะทำเต็มคนไม่สามารถมีลูกกว่า แก่ระวังไว้เหอะไม่มีลูกมาดูคนม เพราะพูดจาไม่เป็นมงคลกับคนอื่นก็จะเป็นมงคลกับตัวเอง แม่ฉันสอนมาแบบนี้

‘กว่าลูกจะหย่านม ฉันกลัวแกจะหย่าสามีก่อนนะสิ แล้วอย่างแกเนี่ยออกกำลังกายเป็นเหรอ’

กรี๊ดดดด ฉันทนไม่ไหวแล้วค่า ตั้งแต่อย่างเข้าเบญจเพสมาฉันเพิ่งจะพบเคราะห์ร้ายทางหูก็วันนี้แหละ ฉันเป็นคุณแม่ที่ยังสาวมาก แถมสวยสะเด็ดอีกต่างหาก ต่อให้อ้วนกว่านี้อีกสักสี่ห้าโลก็ยังคงดูดีมีคุณค่า แต่แม่เพื่อนสาวที่คบค้ากันมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลายคนนี้ก็กำลังพยายามทำลายความมั่นใจที่เคยมีมากมายให้ทลายลง จะไว้วางใจใส่ไปตรงๆ เดียวเพื่อนรู้ไต่ว่าทำลายความมั่นใจของฉันลงได้ แต่ถ้าไม่ทำอะไรสักอย่างมีหวังได้ทนฟังเรื่องแสบหูต่อไปอีกชุดใหญ่

ฉันเลยแกล้งหันไปคว้าโทรศัพท์มือถือที่วางไว้ข้างๆ ขึ้นมากรับทั้งที่ไม่มีใครเรียกเข้า

‘ปอนด์เหรอ ลูกหลับอยู่จ้า’ ฉันกรอกเสียงหวานก่อนหันมาพยักพึดกับเพื่อนสาว ทำปากขมขมิบว่า...เหออ

‘ไม่เห็นได้ยินเสียงโทรศัพท์เลย’ ต้าแยะ เอ๊ย ซะเอมเพื่อนซี้จฉลาดยหน้าเข้ามาทำให้ฉันต้องเบี่ยงตัวออกห่าง ยกมือปิดเครื่องโทรศัพท์

ไม่เห็นเห็นว่าหน้าจอบอกอะไร

‘ฉันปิดเสียงไว้กลัวลูกสะดุ้งเวลามีสายเข้า’ ใจฉันตอนนี้เหมือนมีไฟสุ่ม อยากจะพ่นเปลวเพลิงใส่หน้าเล็กๆ ซิตๆ ของยัยชะเอมเต็มแก่ แต่ต้องฝืนแสดงละครต่อ ‘ปอนด์มีอะไรหรือเปล่า ตอนนี้หมีคุยกับชะเอมอยู่ จ้า ชะเอมมาเยี่ยมน้องปาล์ม เดียวก็จะกลับแล้วแหละ ไม่จ้าหมีไม่เห็นเหนื่อยหรือ รับแขกแค่นี้เอง ไม่ได้ไปลงแขกเกี่ยวข้าวสักหน่อยอะไรนะ คิดถึง อยากกลับบ้านมาหาลูกแล้ว แหม...อะไรกัน เพิ่งทำงานได้ครึ่งวันเอง นี่ชะเอมก็หนึ่งงานมาเยี่ยมหมีเหมือนกัน หมีเกรงใจจะแยกแล้วเพื่อนเสียงาน จ้าๆ ปอนด์ทำงานต่อ...’

ครืดดดดดดดดด แล้วปอนด์ก็ดันโทรศัพท์เข้ามาจริงๆ โทรศัพท์สั่นเป็นเจ้าเข้าคาหูฉันเลย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหน้าฉันขีดเท่าไก่อต้มตุ๋นเงินไหม

‘อ๊วย...ดีจังนะ สายซอณก็สั่นด้วย โทรศัพท์แกยี่ห้ออะไรอะ เดียวฉันไปซื้อใช้บ้าง’

เอ่อ...ฉันว่ามันรู้ทันฉันแน่ๆ เลยค่ะคุณผู้อ่านทุกท่าน

พอแม่ชะเอมปากดำแยกกลับไป ฉันก็รีบปรี๋มาห่มขนย้ายสายขาอยู่หน้ากระจกนี่แหละค่ะ เหวยี่สิบห้านิ้วของฉันตอนนี้ขยายออกมาอีกนิดหน่อย ก็ไม่มากนักะ ฉันกะว่าคงประมาณสามลิบนิดๆ เท่านั้นแหละแง...ขยายออกยังไม่เท่าไหนไร แต่มันแดงตึงๆ เหมือนเยลลี่ด้วยนี่สิ ขนาดคนหลงตัวเองมากอย่างฉันยังรู้สึกว่ามันน่าเกลียดเลย แล้วอย่างนี้สามีฉันจะไม่รู้สึกเลยหรือ

ไม่ได้การแล้ว ฉันต้องหันมาใส่ใจดูแลสุขภาพ เริ่มต้นด้วยการวิ่งจ็อกกิ้งสักวันละครึ่งชั่วโมง อืม...ไม่ได้สิ ฉันไม่มีรองเท้าวิ่งนี่นา เดียวซื้อเท้าอาจจะพลิกได้ แต่ถึงมีรองเท้าตอนฉันออกไปวิ่งใครจะดูลูกจะไม่เอาดีกว่า เปลี่ยนเป็นกระโดดตบอยู่กับที่ก็พอ แต่เอ๊ะ...ตอนกระโดดตึงๆ มันก็ต้องทำให้หม่นนมของฉันตั้งขึ้นตั้งลงเสียงกับการหย่อนยาน

เป็นถูกาแพมากขึ้นไปอีก เปลี่ยนเป็นขี่จักรยานก็ได้ แต่...การขี่จักรยานในเมืองกรุงเนี่ยมันช่างเสี่ยงกับการประสบอุบัติเหตุเสียเหลือเกิน ดีไม่ตีปอนด์จะกำพร้าภรรยา (แสนสวย) แถมห้องปาล์มจะต้องขาด อ้อมอกอุ่นๆ ของแม่ไปอีก อืม...โยคะดีกว่า เห็นว่าเรียกเหงื่อได้ดี แถมยังมีสมาธิขึ้นมาด้วย สมาธิเหรอ...ฉันจะมีได้ยังไงกัน โยคะไปห้วงลูกไปทำทางจะไม่เห็นผล โอ้ย...สรุปว่าฉันมีข้ออ้างมากมายที่จะไม่ออกกำลังกายละกัน

เปลี่ยนจากหาวิธีออกกำลังกายมาเป็นหาวิธีปราบ กำราบ และข่มขู่สามีให้อยู่ในโอวาทดีกว่า ง่ายกว่าตั้งเยอะ ฮ่าๆ ฮ่าๆ (หัวเราะอย่างชวนผวา)

"ปอนด์ วันนี้ทำอะไรบ้าง"

"ก็ไปหาลูกค้าสองสามราย" สามีที่ไม่รู้ชะตากรรมของตัวเองตอบพลางก้มหน้าก้มตาตีบท้ายเตี้ยวไปด้วย ส่วนเท้าก็เหย้าเก้าอี้โยกของเด็กที่มีลูกชายตัวกลมผมดำผิวอมชมพูนอนหลับอุตุอยู่ให้แก่วงไกวกันลูกตีนมารบกวณการกินของพ่อกับแม่

"ลูกค้าผู้ชายหรือผู้หญิง แก่หรือสาว"

คราวนี้สามีฉันเหลือบขึ้นมามองเหล่ๆ ก่อนก้มหน้ากินต่อ

"ผู้ชายสองราย ผู้หญิงหนึ่งราย ผู้ชายอายุเกือบสี่สิบทั้งคู่ ผู้หญิงราวๆ สามสิบสองมั้ง ไม่แน่ใจ เตี้ยวคราวหน้าปอนด์จะลองถามดูนะ หมื่ออยากรู้มากไหมละ ปอนด์โทรไปถามตอนนี้เลยดีไหม"

ฉันว่าพ่อเจ้าประคุณท่านแอบกวณฉันนะนี่

"แล้วสวยไหม" ถึงจะอายุมากกว่าฉันเกือบเจ็ดปี แต่ก็ยังถือว่าสาวอยู่ ผู้หญิงสมัยนี้สามสิบกำลังสวยสะพรั่งนะฉันว่า

"ก็ดี" ซักเริ่มตอบสั้น แถมหัวคิ้วขมวดด้วย ชะช้า...กล้าหือเตี้ยวมีเรื่อง

"สวยกว่าเมียใหม่ล่ะ"

"อะไรของหมีเนีย ปอนด์ซึกจะงงแล้วนะ ปกติหมีไม่เห็นสนใจว่า ปอนด์ทำงานยังไง สนใจแค่เงินเดือนออกวันไหน คอมมิสชั่นออกเมื่อไหร่ ทำไมวันนี้มาแปลก"

เออ...มันก็จริง ปกติฉันคุมเข้มเรื่องการเงิน ช่วยไม่ได้ ฉันเรียน บัญชีมานี่นา เรื่องเงินเรื่องทองฉันถือว่ามีความรู้ความสามารถในการ บริหารมากกว่าปอนด์ซึ่งจบการตลาดมาหลายเท่าตัว ดังนั้นฉันจึงต้อง รับหน้าที่ดูแล และให้ปอนด์รับเงินจากฉันเป็นอาทิตย อาทิตยละพันห้า ถ้าเหลือต้องหยอดกระปุก แต่ถ้าใช้หมดต้องซึกกันยาวหน่อย

"แปลกตรงไหน" ปากแข็งไว้ก่อน คนเรามันต้องมีฟอร์ม "หมีก็ถาม ธรรมดา ทำไม ปอนด์มีอะไรปิดบังหรือไง หมีถามแค่นี้มันเป็นอย่างงี้ อยากมีเรื่องใช่ไหม เดี่ยวจัดชุดคอมไปให้เอามะ"

"ได้ ขอบ๊อบคอร์นรสชีสนะ" เนะ...ทำมามีลูกใส่

"ฮ่าๆ ขำ GRAM ค้างไปเลย อย่ามานอกเรื่องนะ" ฉันทำตาเขียวไล่ ไปอีกดอก "หมีอยากรู้ว่าถามแค่นี้ทำไมมีปัญหา มีอะไรปิดบังหมี หรือเปล่าเนีย อย่าให้จับได้นะ หมีจะอุ้มลูกหนีไปให้ปอนด์ตามไม่เจอเลย คอยดูสิ"

ปอนด์วางตะเกียบ มองหน้าฉัน...ชิ กินไม่ลงละสิ เจอแผนข่มขู่ การาบ ปราบปรามพฤติกรรมมิชอบเข้าไป

โสก...เสียงปอนด์ยกขามก่ายเตี้ยขึ้นชดน้ำ เปว...คิดว่าจะกิน ไม่ลง

"แม่ปอนด์เตือนแล้วว่าคนเพิงคลอตลูกฮอว์โมนมันจะพลุ่งพล่าน ปอนด์จะถือว่าหมีถามด้วยความห่วงใยปอนด์ละกันนะ"

ว่าแล้วพ่อยอดซึกขั้วขั้วของฉันก็ลุกขึ้นเดินไปล้างมือ ก่อนจะ กลับมาคว่ำร่างกลมป้อมขึ้นมากอดอย่างทะนุถนอมเพราะลูดยังค่อมไม่แข็ง อุ้มเดินหนีขึ้นบ้านไปหน้าตาเฉย ทิ้งให้ฉันนั่งพิศพิศอยู่ข้างล่างคนเดียว

ใช่ ฮอโรมอนฉันยังไม่เข้าที่เข้าทางหลังคลอดลูก มันทำให้ฉันหัวน้โหวกกับอะไรๆ ง่ายเป็นพิเศษ ปกติฉันไม่ใช่คนซีทิงส์เง่อย่างนี้หรอก แต่ตอนนี้ฉันหัวน้โหว่ง่ายอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ก็ดูสิ ฉันไม่สวยเหมือนเมื่อก่อน ตัวก็อ้วน ผมงก็ยุ่ง หน้าก็มัน ไม่มีเวลาได้ดูแลตัวเองเหมือนก่อนมีลูก แล้วจะไม่ให้กลัวว่าสามีจะไปมีหญิงอื่นได้ยังไงกัน เพราะเขาได้ออกไปนอกบ้านเห็นของสวยๆ งามๆ ทุกวันทุกวันขณะที่ฉันก้มหน้าก้มตาเลี้ยงลูกอยู่กับบ้าน

อ้อ... น้ำตาไหล กระซิกๆ ฮือๆ ดูสิ ฉันงอนอยู่ตั้งนานก็ไม่สนใจจะมาง้อ ถ้าเป็นเมื่อก่อนนะ แค่อันขมวดคิ้วเขาก็แทบจะกระโดดเข้ามาโอบแล้ว แหงๆ เลย มีก๊กแหงงเลย

ก่อนแต่งงานปอนด์ทำทุกอย่างให้ฉันมีความสุข ไม่เคยมีปัญหา เจ้าชู้มากรักให้ฉันระแวงแคลงใจ สายตาที่มองฉันบอกชัดเจนว่าโลกทั้งใบของปอนด์มีแต่ฉันคนเดียว แล้วดูสิ...แต่งงานกันมาแค่ไม่นานโลกทั้งใบไม่ใช่ของฉันคนเดียวแล้ว ปอนด์เปลี่ยนไป

ไม่...ฉันรับไม่ได้ ฉันขอหย่ากับเขาให้รู้แล้วรู้รอดไปเลยดีกว่า ให้มันรู้ชะบังว่าฉันไม่ใช่ของตาย ไม่ได้เอาจริงหรอกแค่ชู้ เขาจะได้ปรับปรุงพฤติกรรม ไม่ทำเรื่องซ้ำใจฉันอีก เหมือนก่อนแต่งงานไป พอฉันบอกว่า 'เราเลิกกันเถอะ' ปอนด์ก็จะตามง้อฉันสารพัดวิธี ทั้งซื้อดอกไม้ ตุ๊กตามาออบอยู่หน้าบ้าน มีดคำก็ไม่ยอมไปไหน

แต่ถ้าขอหย่าแล้วปอนด์ไม่ง้อละ ฉันก็ต้องกลายเป็นแม่มา่ยลูกติดลิเนี่ย แบบนี้เข้าทางยัยชะเอมซี้จจจกันพอดี ไม่ขอหย่าดีกว่า แค่อุ้มลูกกลับไปอยู่บ้านพร้อมกับแม่ก็พอ

'หนักนิตเบาหน้อยให้อภัยกันนะลูกนะ ต่อไปนี่ต้องกลายเป็นคนคนเดียวกันแล้ว' แม่ของปอนด์ให้พรแบบนี้ตอนส่งตัวพวกเราเข้าหอ

'หมี่ต้องเป็นผู้ใหญ่นะลูก ตอนนี่หมี่เป็นภรรยาของปอนด์แล้วนะ' พ่อของฉันพูดแบบนี้พร้อมทั้งลูบผมฉันเบาๆ พอไม่ให้ผมเจ้าสาวเสียทรง

'หมីต้องดูแลปอนด์ดีๆ นะลูก ทำหน้าที่ภรรยาที่ดี ตื่นก่อนนอน ที่หลัง อาหารการกินอย่าให้ขาด มีติดบ้านไว้ตลอด ทางเก่งในของเรา อย่าเอาไปซั๊กปนกับของสามีเดี๋ยวจะไม่เฮง แล้วอย่าออกจากห้องหอนะลูก โบราณเขาถือ' เจ้าแม่เคล็ดสารพัดจัดพรมมาให้ชุดใหญ่เน้นอบรม ลูกสาวตัวเองอย่างเดียวเลย แม่เคยบอกว่าสงสารปอนด์ที่ดันมาตกหลุมรักลูกสาวของแม่

ขนาดคืนแรกยังไม่ให้ออกจากห้องหอน แล้วถ้ามีลูกคนแรกแล้วหนักกลับบ้านเดิมมันจะเป็นลางร้ายอะไรไหมเนี่ย ซั๊กไม่แน่ใจแฮะ ก่อนหนักกลับบ้านโทรถามแม่ให้แน่ใจก่อนดีกว่า

เสียงกริ่งสัญญาณโทรศัพท์ดังอยู่สองสามที คุณนายละเอียดแม่ของฉันทันทีรับโทรศัพท์

"สวัสดีค่ะ จะพูดกับใครคะ"

"แม่ขา หมีเอง" ฉันทกรอกเสียงสั้นเครื่องลงไป

"อ้าว ว่าไงลูก โทรมาตอนละครกำลังสนุกเลย หมีดูอยู่หรือเปล่า เรื่องหนูไม่อยากเป็นเมียน้อย แหม...นั่งเมียน้อยมันทำตัวน่าตบจริงๆ ปากบอกว่าไม่อยากเป็นเมียน้อย แต่พอผู้ชายมาออกด้อนเข้าหน่อย เปิดประตูรับทุกที ตอนที่แล้วนะเมียหลวงตามมาอาละวาด มันทำล่ำออย บีบน้ำตา ไล่ผู้ชายให้กลับไปหาเมียहाลูก ทำตัวเป็นนางเอกผู้เสียสละตายๆ...นั่นไง มันทำเป็นคบผู้ชายอื่นให้พระเอกทิ้งอีก อย่าให้เจอนะ แม่จะเอาเปลือกทุเรียนหัดดอกไม้ให้"

หลังจากฟังแม่เล่าเรื่องละคร บวกกับการตำหนองเอกได้เกือบครึ่งชั่วโมง แม่ก็ขอมองสายเพราะเมียหลวงตามห้องเรื่องตามไปดำนางเอก ถึงที่ทำงาน แม่ขอดูให้สะใจหน่อยว่านางเอกจะโดนตบอีกไหม สรุปแล้วฉันทเลยไม่ได้ถามแม่ว่าถ้าอู่มลูกกลับบ้านไปอยู่กับพ่อแม่มันจะเป็นลางร้ายไหม ไม่เป็นไร พรุ่งนี้ก่อนหนีนอกไปค่อยโทรถามอีกทีก็ได้ ให้แม่ดูละครหน้าเน่าไปก่อน

อิม...งั้นฉันเขียนจดหมายลาไว้ก่อนดีกว่า ปอนด์เห็นจดหมายจะได้
สำนึกว่าไม่ควรทำให้เมียคนสวยโกรธ

‘ปอนด์

ตอนที่ปอนด์ได้อ่านจดหมายฉบับนี้หมีและลูกคงหนีไปไกลแล้ว
เราสองคนเป็นภาระให้ปอนด์มามาก ต่อไปนี้เราจะไม่รบกวนปอนด์อีก

(เอ...ถ้าฉันเขียนว่าขอบคุณสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่ปอนด์ทำให้เรา
ไม่น่าจะดีนะประโยคนี้ เพราะปอนด์อาจจะรู้สึกว่ามันลี ที่ผ่านมาปอนด์
ทำทุกอย่างเพื่อเราสองคนแม่ลูกมามาก อ่านแล้วปอนด์ไม่น่าจะสำนึก
ว่าควรไปง้อฉัน แต่กลับจะไปสำนึกว่าควรปล่อยให้ฉันไปแล้วไปลับ
ไม่กลับมาแทนน่าจะเหมาะกว่า ไม่ดีๆ ฉันต้องใช้ประโยคที่ตอกย้ำความ
ไม่ได้เรื่องได้ราวของปอนด์ดีกว่า)

หมีเหนื่อยเหลือเกินแล้ว กลางคืนหมีก็ไม่ได้นอนเพราะลูกร้องกวน
ปอนด์ก็ไม่ได้ช่วยอะไรหมีเลย กลางวันลูกก็ร้องกินนมจนหมีหาเวลา
ส่วนตัวแม้แต่จะเข้าห้องน้ำก็ยังทำไม่ได้ บางครั้งหมีคันหัวแทบบ้าตั้งใจ
วิ่งเข้าไปสระผม ลูกร้องหมีก็ต้องวิ่งออกมาแบบฟองเต็มหัว ในขณะที่
ที่ปอนด์กำลังไปหาลูกค้าสาวสวยที่ไหนก็ไม่รู้ กลับมาบ้านแทนที่ปอนด์
จะแบ่งเบาภาระหมีบ้าง ปอนด์ก็ยังหอบงานมาทำต่ออีก

(เอ...ฉันบ่นเรื่องลูกกวน แต่กลับชอบลูกหนีไปที่อื่น ยังไงลูกก็ตาม
ไปกวนฉันอยู่ดีนี่นา แล้วฉันบ่นทำไมเนี่ย เอาน่า บ่นให้เห็นว่าฉันลำบาก
กว่าปอนด์ไง)

เหนื่อยแค่ไหน หนักยังไงหมีก็ทนได้เพื่อปอนด์ แต่ปอนด์กลับ
ไม่ทำเพื่อหมีบ้างเลย หมีชวนคุยปอนด์ยังรำคาญหมี แค่หมีถามว่าลูกค้า
สวยไหม ปอนด์ยังหาว่าหมีจู้จี้จกๆเลย ในเมื่อหมีไม่มีอะไรดี หมีหลีกเลี่ยง
ให้ปอนด์ได้เจอคนที่ดีกว่าหมีเสียเลยดีกว่า

ไม่มีหมีเสียคนปอนด์จะได้ไม่ต้องลำบากแหวะซื้อถ้วยเดียวก่อน
กลับบ้านมาฝากใคร เสาร์อาทิตย์ปอนด์ก็จะได้เดินทำสวน ตัดหญ้า

สบายใจ ไม่ต้องห่วงคอยเอาผ้าเข้าเครื่องซักผ้าให้ใคร ไม่ต้องทำกะเพรา หมูสับคลุกข้าวโปะไข่ดาวกรอบๆ ให้หมี ปอนด์สามารถหาคนใหม่ที่ รีดผ้าเก่งๆ มาแทนหมีได้เลยนะ ปอนด์จะได้ไม่ต้องรีดชุดทำงานเอง’
(เออ...ตกลงฉันทำอะไรเองบ้างไหมนี่ เขียนแล้วซังง)

ไม่เอาดีกว่า ฉันขยาดจดหมายฉบับนี้ที่ดีกว่า ยิ่งเขียนฉันก็ยิ่งรู้สึก ว่าปอนด์ดีแสนดีเกินไปอะ แทนที่เขียนแล้วฉันได้บรรยายความลำบาก ของตัวเอง กลายเป็นเขียนตอกย้ำให้ปอนด์รู้ว่าทุกวันนี้ปอนด์ลำบาก ขนาดไหนที่ต้องมาแต่งงานกับคุณหญิงเง่าเอาแต่ใจแบบฉัน

นี่ฉันเป็นบ้าอะไรไปนะ แค่เพื่อนซี้อีกคนหนึ่งกรอกหูด้วย เรื่องไร้สาระ อาจจะเป็นเพราะอิจฉาที่ฉันมีพร้อมทุกอย่างทั้งสามีที่แสนดี และลูกที่น่ารัก แต่ฉันกลับเอาความหงุดหงิดมาระบายใส่ผู้ชายดีแสนดี ที่หาไม่เจออีกแน่นอนในชีวิตนี้

ฉันค่อยๆ จรดเท้าก้าวขึ้นบันไดแอบดูสองพ่อลูกที่พากันหายเงียบ ไปนาน นานจนเต้าฉันคัดตึงไปหมด ทำไมน้องปาล์มไม่ร้องขอกินนมแม่นะ

ภาพที่เห็นปิดความขุ่นเคืองอันไร้สาระออกไปจากใจฉันได้หมด ร่างกลมบ้อมนอนแนบแก้มห้อยย้อยอยู่กับต้นแขนของพ่อหายใจ สม่่าเสมอเพราะอิมสบายและอบอุ่นในอ้อมกอดที่มั่นคง ซ้างๆ มี ขวดนมซึ่งบรรจุน้ำนมแม่ที่ฉันปั๊มใส่ตู้เย็นสำรองไว้ตามคำแนะนำ ของพยาบาล ฮอว์โมนหลังคลอดของฉันคงไม่ปกติจริงๆ เมื่อไม่กี่นาทีก่อนฉันยังฟุ้งซ่านอยากหาเรื่องให้สามมิ่งองนอนอยู่เลย แต่นาทีนี้ฮอว์โมนเพี้ยนๆ กลับบอกให้ฉันค่อยๆ แทรกร่างที่ยังอวบอ้วนเข้าไปกอดแผ่นหลังหนาและซุกหน้าลงสูดกลิ่นหอมอ่อนๆ ของสบู่ที่คุ่นเคย ค่อยๆ หลับตาลง ภาพเก่าๆ ในอดีตย้อนเข้ามาให้คิดถึงตั้งแต่วันแรกที่ได้รู้จัก นักศึกษาหนุ่มร่างสูงคนที่จู้ๆ ก็กระโจนพรวดออกมาจากมุมตึกพร้อมขวดน้ำเย็นๆ

‘น้ำครับ’ หลังจากยื่นขวดน้ำให้กันอย่างกับลิงหลอกเจ้าปอนด์ก็หายแวบไปเหมือนนินจา ก่อนที่ฉันจะทันได้ปฏิเสธหรือขอบคุณเสียอีก ‘สงสัยคิดว่าแกไม่มีตั้งชื่อน้ำ’ ชะเอมพูดกรอกหูก่อนจะเดินฉับๆ ให้ฉันต้องวิ่งตาม

หลังจากวันนั้นฉันก็จะได้รับขวดน้ำจากมุ่มตึกทุกๆ วัน นานนับเดือนกว่าที่ปอนด์จะกล้าทำมากกว่ายื่นขวดน้ำแล้ววิ่งหนีไป มา รู้ทีหลังว่ารอโอกาสให้ฉันไปไหนมาไหนแบบไม่มีชะเอมตามเป็นเงาติดกัน และโอกาสนั้นก็ทำได้ยากเย็นจนในที่สุดปอนด์ก็เลิกรอ

‘ขอไปส่งบ้านได้ไหม’

‘ไม่ได้’ เสียงเชียร์บ๊อตตอบกลับไปจนปอนด์หน้าเฉือน เสียงที่ตอบไม่ใช่เสียงฉันหรอกนะ แต่เป็นเสียงคุณนายชะเอมจอมก้นท่าต่างหาก พอแม่เพื่อนรักตอบไปแบบนี้ ฉันอยากจะเอาฝ่ามือกระแทกกะโหลกมันเสียจริงๆ

‘เอ่อ...ได้ไหม’ ปอนด์หันมามองแนวแน่ที่ฉันแทนที่จะไขว้เขวไปมองชะเอม ในใจอาจจะงงๆ อยู่นิดๆ กลัวทำให้ชะเอมเข้าใจผิดไปว่าตกลงชวนใครกันแน่ เลยใช้วิธีจ้องเฉพาะส่วนที่ต้องการแทน แต่เพื่อนรักฉันไม่ได้เข้าใจผิดอะไรหรอก มันก็แค่อยากกินเท่านั้นแหละ เพราะกลัวฉันไปมีแฟนแล้วจะทิ้งให้เพื่อนหงอยเหงา ซึ่งแน่นอนว่าคนเป็นเพื่อนอย่างฉัน...ทำอย่างนั้นแน่ๆ ฮ่าๆ

‘ได้สิ’ ฉันตอบกลับไปง่ายๆ แบบนั้นแหละ เล่นตัวทำไมในเมื่อฉันรอวันที่ปอนด์จะทำมากกว่ายื่นขวดน้ำให้มาตั้งนานแล้ว พอฉันตอบแบบนี้ไป แม่เพื่อนรักก็หยิกหมับเข้าที่บั้นเอวโทษฐานหักหน้าทักๆ ของเพื่อน และไม่นานหลังจากวันนั้นเราก็ตกลงเป็นแฟนกันท่ามกลางความฉุนเฉียวของนางสาวชะเอมทิพย์เพื่อนรัก

‘ริรกระหว่างเรียน ถ้าแกเรียนไม่จบฉันจะไม่สนใจแกเลย’ เพื่อนรักขู่ แต่ไม่ได้ผลหรอก เพราะปอนด์เป็นคนตั้งใจเรียน แถมยังพาฉันที่